

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentissimis Jesu Christi Dei-Hominis

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1723

VD18 80217931

Art. VIII. Secunda ratio, quæ probat, Filium Dei incarnandum fuisse,
quamvis Adam non peccâset.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45509

Esdrae 4. c. 14.
c. 5.

tas: Locutus sum Moysi, & enarraui illi mirabilia multa, & praecepi ei dicens: Hac in palam facies verba, & hac abscondes. Creditur quidem, quod quidpiam ex occulta hac scientia exaratum reliquerit circa finem: sed ex malitia Rabinorum Scribarum & legis Doctorem, qui obscuritate volebant involvere clarissima de adventu Messiae testimonia, pleraque degenerarunt in magiam & stolidas imaginationes.

Galat. lib. 2.
de arcan.
Christ. Relig.
c. 2, 3, 4.

Sed Galatinus, qui solerter studuit separare verum à falso, affirmat nobis, unam è certissimis & praecipuis antiquorum Hebraeorum traditionibus fuisse,

quod Deus Creator tutum hoc Antiqua traditio Judaeorum, quod mundus conditus sit pro Messia & Matre ejus, universum condiderit ex amore Messiae, & sanctae Matris ejus. Quod evidenter ostendit, illos non credere, quod non nisi per accidens debeat venire in mundum; occasione nimirum peccati Adae; sed, quod, si in sua permansisset innocentia, Messias tamen venisset in terram, & factus fuisset homo, capturus mundi, velut propriae suae ditionis, possessionem, eo quod eo nomine & sui amore à supremo fuerit conditus Creatore. Primae huic rationi annectam sequentem, quae non minus arridebit.

ARGUMENTUM.

Secunda ratio, quae probat, Filium DEI incarnandum fuisse, quamvis Adam non peccasset.

ARTICULUS VIII.

Si Adam non peccasset, incarnatus fuisset Filius DEI, ut haberemus Deum visibilem.

NON vehementiori tenetur aviditate natura, quam cognoscendi Deum, à quo facta est: haec tam ingens est, ut nec unita sive spiritualis sive corporalis sit facultas in homine, quae non omni vi ac via contendat cognoscere Deum. Et quamvis ipsius rationis lumine nobis constet, Deum esse purum spiritum; nihilominus à nostris sensibus ipsum percipi volumus, nec ple- ne delectamur Deo, qui non videtur. Quantas non exantlant difficultates Moyses, Patriar-

chae, Prophetae, & omnes Pontifices antiquae legis, ut continent populum in cultu Dei invisibilis? nullo non tempore se subdlexerunt & iverunt adoratam idola; siquidem, cum adhuc toti carnales essent, vivere non poterant, nisi haberent Deum, cui esset aliquod cum sensibus commercium.

Opus omnino illis erat re quadam sensibili, ut contenti essent: quamobrem concedebantur ipsis Sacrificia animalium in magno numero; sed hoc non sufficiebat;

U 3

bat;

bat: valde frequentia & manifestissima ostendebantur ipsis prodigia; & necdum contenti erant: percipiebant quandoque vocem Dei sibi loquentis magis formidando cum splendore; quàm sit ille fulminum; & illicò tremore perculsi rogabant ipsum, ne amplius loqueretur sibi, ne fortè morerentur præ pavorè, sed Moyses, qui non nisi benignitas erat, suo sibi nomine loqueretur. Sed paulo post desiderabant denudò sibi Deum fieri sensibilem; aliàs periculum aderat, ne sectarentur idola.

Populus Israëliticus vehementi afflictebatur desiderio videndi Deum suum.

Baruch. 3.
v. 38.

Promittebatur illis ad explenda ipsorum desideria, venturum aliquando tempus, quo visuri sint Deum Israel oculis suis corporeis, descensurum ad ipsos illum, & familiariter conversaturum cum ipsis: *Posthac in terris visus est, & cum hominibus conversatus est.* Hæc promissio haud parùm consolabatur ipsos, sed à mora & retardatione executionis affligebantur in tantum, ut sine intermissione pulsarent cælos, quatenus promissum sibi mitterent illicò: *Veni Domine, noli tardare, accelera, ut eruas nos; modò dicebant: Utinam dirumperes cælos, & descenderes ad nos: Usquequo avertis faciem tuam? ostende nobis faciem tuam Domine & salvi erimus.*

Psal. 79.

Et quamvis hæc alerentur spe, in qua confirmabantur sapius nihilominus vivere non poterant

contenti, nisi adorarent Deum visibilem, & occultâ invidiâ prosequerentur idololatrias, quod solatio fruerentur ipsi adorandi Deum, quem videbant; & quidem eòusque, ut sanctus Rex David, quamvis totus spiritualis esset, utpote Vatum maximorum non minimus, fateatur, se tam ingenti affligi dolore, ut die ac nocte solveretur in lachrymas: quando idolorum cultores interrogabant ipsum: *Ubi est Deus tuus, quem adoras? Aliqui ostendebant mihi statuam lapideam vel aream, & dicebant mihi: Ecce Deum, quem adoro: alii monstrabant mihi solem, & exprobrabant: Ecce Majestatem DEI, cui servio: sed ego quid dicere ipsis possim: quibus oculis conspiciendum exhibebo ipsis Deum verum, cui mea offero & lito sacrificia: Potuit Paganus oculis corporis ostendere Deum suum, lapidem vel solem, sed ego quibus oculis ostendam solis Creatorem? Non poterò igitur dicere unquam: Ecce Deum meum, aspicio ipsum oculis corporeis, loquor ipsi, audio ipsum loquentem, ago familiariter cum ipso? Imò, frueris insigni hæc prærogativâ per mytterium Incarnationis, quæ ob unicam hanc rationem necessaria erat, quando Adam non peccasset.*

Oportebat fabulosam confundere gentilitatem Religione vera, fabrica

Psal. 41.

Nos habemus Deum visibilem.

S. August. in Psal. 41.

fabricaverant sibi Pagani Deos imaginarios sub forma hominum vel animantium, quod duplicatum erat mendacium; siquidem non erant hi veri Dii, non magis, quam non fuerant veri homines. Hinc est, quod

Filius Dei factus est homo, ut confunderet mendacium gentilitatis.

Cyrrill. Alex. Catech. 22.

verus Deus exponere se voluerit oculis nostris, veram humanitatis nostrae velatum substantiam, ut duplicatam veritate veri DEI & veri hominis confunderet geminatum mendacium falsae religionis idololatrarum. *DEO itaque in humana natura falso adorato, Deus verè homo factus est ut solveret falsum.*

Omninò ergò necessarium fuit, ut incarnaretur Filius Dei, quamvis Adam suam conservasset innocentiam pro se & pro nobis, ad stabiliendam solummodò veram inter nos Religionem; siquidem quia compositi eramus è corpore & spiritu, credidissimus nos habere non nisi semi-Religionem, nisi utraque pars cognosceret Deum suum, illique sua praestaret servitia; necesse quidem erat, ut sacrificaret spiritus Deo spirituali; sed necesse quoque fuit, ut corpus famularetur DEO corporali: oportebat ergò nos habere Deum-Hominem, qui esset utrumque, purus Spiritus per Divinitatem suam, & verum corpus per suam Humanitatem, ut homo medium haberet adhaerendi Deo secundum se totum, secun-

dum exteriorem & interiorem hominem, secundum corpus & secundum spiritum, sicque verè & absque ulla limitatione dicere possemus: *Mihi autem adhaerere Deo bonum est.*

Psal. 72.

Refertissima solatio erat promissio, quam fecerat Deus per os Vatum suorum: *Erunt oculi tui videntes Praeceptorem tuum; & aures tuae percipient vocem ejus.*

Tu grex Israël, videbis Pastorem tuum, gradientem ante te, teque deducentem ad pascua vitae, nec non defendentem te adversus lupos, hoc est, inimicos salutis tuae. Tu Ecclesia visibilis & sensibilis habebis summum Pontificem tuum praecedentem te, qui benedicet tibi, ejusdemque erit cum membris Ecclesiae corpus componentibus naturae. Vos legiones Dei exercituum, pugnantes pro ipso in terra, ut triumphetis cum ipso in caelis, videbitis Ducem & Imperatorem vestrum in medio vestri, qui docebit manus tuas ad praelium, teque instruat recipere plagas & mori amore sui, sicut ipse vulneratus & mortuus est amore tui. Tu denique Respublica Christiana videbis Legislatorem tuum, qui dabit tibi perfectissimas justitiae leges, ipsemet te docens observare illas, tum exemplis, tum verbis suis.

Oportebat Ecclesiam habere Deum visibilem,

Ecce! quot gloriosos titulos **JESUS CHRISTUS DEUS-HOMO** circum-

Necessarius nobis erat DEUS corporalis & spiritualis, ut integram haberemus Religionem.

cumferat, velut tot diademata in vertice suo, quæ velut totidem efficacia sint argumenta Incarnationis suæ, quæ haud dubiè obstrinxissent ipsum ut fieret homo, quamvis homo peccasset nunquam: siquidem ipse est Rex noster, Pastor noster, Præceptor noster, summus Pontifex noster, Legislator noster. Quis credet, tot gloriosos titulos non esse tot jura, quæ habet in nos, quando etiam non venisset ut Redemptor? Verum quidem est, ipsum non assumpturum fuisse carnem mortalem ac passibilem, si opus non fuisset mori pro salute nostra. Sed verum quoque est, non fuisse induendum ipsum carne gloriosa & eodem splendidâ lumine, quo refulget jam in cœlis, aliàs conversandi cum hominibus omnicauiisset facultate, nisi miraculo

Si Adam non peccasset, Jesus Christus non habuisset carnem passibilem, nec etiam carnem gloriosam,

nunquam intermisso suæ suspendisset Majestatis splendores, ut sese nostrorum accommodaret oculorum debilitati.

O Jesu felicitas mundi! quanta divinarum consolationum abundantia cunctos demulsiſſes homines, si invenisses ipsos absque peccato? quanto cum gaudio jucundissimâ tuâ potiti fuissent præsentia? & quanto cum ardore omnium corda adhæsiſſent tibi? Maledictum peccatum, cur ingenti hæc exspoliasti nos felicitate? Sed cur modò adhuc eò nos redigis impotentia, ut amare non possimus Jesum Christum tantâ puritate, innocentia ac fidelitate, quantâ tunc amassemus ipsum; cum tamen nunc longè fortiores ipsum amandi nos constringant obligationes, quàm in illo constringissent nos statu.

ARGUMENTUM.

Tertia ratio, quæ probat Filium DEI incarnandum fuisse, quamvis Adam non peccasset.

ARTICULUS IX.

Verbum incarnari debebat, ut daret Deo omnem gloriam, quam dignus est recipere à creaturis suis.

ECCUR DEUS extrahere voluit totum hoc universum è fundo nihili? Dubitari non potest, quin pro sua gloria, quæ solus est fructus, quem exinde volebat colligere. Sed quam laudem aut quam gloriam recipere ipse potest vel à cœlis, vel à plantis, vel ab animantibus, quæ ipsum co-

gnoscendi & amandi omni destituta sunt capacitate? Dices: Id eo esse nomine, quòd omnia manuum suarum opera junxerit in homine, qui parvus est mundus, cum ipsi conferre voluerit esse, vitam, sensum, sicut elementis, plantis & animantibus; & adhæc locupletaverit ipsum